Prijs : In België, 5 Frs — In Nederland, 25 Cts

ZESDE JAARGANG

KUIFJE

19

LIJFBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

W. VANDERSTEEN

VOLGENDE WEEK, IN « KUIFJE » :

DE TARTAARSE HELM

Moeder

Willem Gijssels

Ik min het lied van bloemen
van vliet en nachtegaal
doch slechts uw naam te noemen
klinkt schooner duizend maal.
Al stem ik mee die zangen
hoevele zijn er niet,
o Moeder, goede moeder;
naar u gaat mijn verlangen,
mijn schoonste lied!

Ik merk op mijne wegen
wel menig goede ziel
doch gij, gij zijt een zegen,
die uit den hemel viel.
En langs de levensgangen,
op zoek naar eenig doel,
o Moeder, goede Moeder,
naar U gaat mijn verlangen
mijn reinste gevoel!

Ik word van u gescheiden,
door 't noodlot vroeg of laat
waar ook mijn stappen leiden
gy blijft mijn toeverlaat.
Geen kan er U vervangen,
hij weze nog zo zacht,
o Moeder, goede Moeder
naar U gaat mijn verlangen
mijn laatst gedacht — !

wf verstraete 51

Onze Brievenbus

José Raus, Turnhout. — Je hebt de boodschap heel flink opgelost en ik dank je voor je antwoord. 't Ware me echter liever geweest had je me onomwonden gezegd welk verhaal je niet bevalt. Hartelijke groeten.

Frans Romeyns, Overboelare. — Ondanks het feit dat het lang geleden is dat je me schreef, herkende ik je handschrift dadelijk. Waarom zou je inderdaad geen reporter kunnen worden? Men hoeft daarvoor talent en ook wat geluk te hebben. Stuur ons je verhalen eens ter inzage. Met een stevige handdruk.

Wie wenst te corresponderen en postzegels te ruilen met: Firmin Vernieuwe, Dorpstraat, 22, Jabbeke.

Jan Elias tot Castricum, Brasschaat. — Het album « De Sigaren van de Pharao » is in het Nederlands nog niet verschenen. Je mening over Sterke Jan heb ik aan Bob Demoor overgemaakt. Hij dankt je hartelijk.

André Vander Beken, Gent. — Totnogtoe is het verhaal niet in boekvorm verschenen. We denken er echter ernstig over dit te doen. Zodra het album klaar is lees je wel een aankondiging in ons blad. Groeten voor jou en al de vrienden uit de buurt!

Welke flinke student van 16 tot 18 jaar wil vlot Frans leren en corresponderen met Albert Magis, 10, rue de la Monnaie, Namur. Liefhebbers kunnen dadelijk een briefje pennen aan onze Franssprekende lezer.

André Reghers, Leuven. — Ik twijfel er niet aan dat je de boodschap in alle oprechtheid beantwoordde, maar... je hebt ze niet helemaal gelezen en dus kon je antwoord ook niet juist zijn! Probeer het nog eens. Ik ben er zeker van dat het zal lukken. Over de grote goochelaar Robert Houdin hebben we twee jaar geleden een vervolgroman gepubliceerd. Wanneer het pas geeft zullen we nog wel eens over goochelen praten.

Alfons Verhaegen, Rillaar. — Zo'n ongelukje kan al eens gebeuren. Ik hoop dat je het juiste nummer thans ontvangen hebt. Hoeveel lezers en leden heb je reeds gemaakt? Laat me daarover spoedig wat horen!

Edgard Deridder, Linkebeek. — Het gevraagde nummer werd opgezonden. Ik vond het jammer dat je de geheime boodschap niet opgelost heb, want je mening had ik graag gekend. Nu, uitgesteld is niet verloren. Wanneer krijg ik je brief?

Roland Vrancken en Piet Devriese, Kortrijk. — Dank voor je brief, Roland, en Piet heet ik langs deze weg hartelijk welkom in de grote familie. Ik hoop ook van hem spoedig een lange brief te ontvangen, zodat we nader kennis kunnen maken. Hoe gaat het op school?

Frans Useweels, Nossegem. — Een lidkaart kunnen we je opzenden indien je er zelf vast en zeker een pasfoto of andere kleine foto opkleeft. Zonder foto is je kaart niet geldig. Hartelijk welkom in onze grote familie!

Godelieve Hendrickx, Antwerpen. — Dank voor je sympathieke brief. Het spreekt vanzelf dat ook meisjes lid kunnen worden van de grote club. De voorwaarden, die je reeds dikwijls in ons blad gelezen hebt, zijn dezelfde. De rooster krijg je samen met je lidkaart en het Kuifjesbriefpapier is bij ons te verkrijgen tegen Frs. 6,60 voor een omslag. In de grootwarenhuizen van je stad kun je het ook vinden.

Daniel Cosman, Blankenberge. — Een hoorn maken is geen gemakkelijk werkje! Hoe je het doen moet, verscheen in een nummer van 1947. Je moet maar eens je verzameling doorbladeren. Groeten voor jou en alle vrienden.

John Bauwens, Ninove. — Welkom in de club! Ik vind het prettig dat je ons blad graag leest en dat je veel van Suske en Wiske en Sterke Jan houdt. Het verhaal « Mannen op de Maan » komt spoedig terug, zoals je trouwens in ons nummer 16 hebt gelezen.

Dan. Vergaerde, Aalst. — De rooster werd je opgezonden en nu verwacht ik je antwoord op onze geheimboodschap zonder fout! Hoe gaat het op 't college? Nog altijd zoveel werk? Als je me nog een briefje pent moet je eens op je geschrift letten, want sommige letters blijven in je pen zitten en anderen zijn onleesbaar. Zul je er om denken?

KUIFJE (weekblad). Redaktie, Publiciteit: Lombardstraat, 24, Brussel. — Uitgever-Directeur: Raymond Leblanc. — Drukkerij: C. Van Cortenbergh, Keizerstraat, 12, Brussel.

DE AVONTUREN VAN WALTER EN HET AJAX-PAARDJE

De wolf springt, maar het paard heeft hem een schop dat hij achteruit vliegt...

De tegenstrevers zijn te ongelijk. De wolf komt terug...

...en met één slag velt hij het paardje neer.

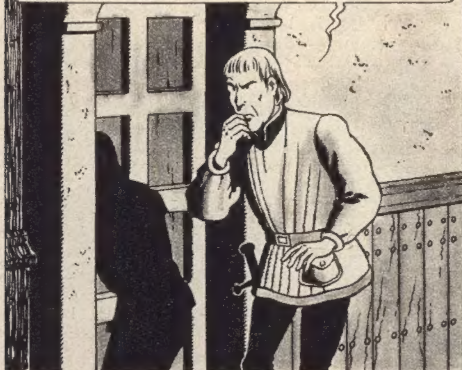

(Wordt voortgezet.)

Sterke Jan

DOOR BOB DE MOOR

Ridder Jan en Koen hebben een samenzwering van de Vrijbuiters van het Heksenbos tegen de heer van Kessel afgeluisterd. Ze verwittigen de kasteelheer. Een knecht speelde luistervink...

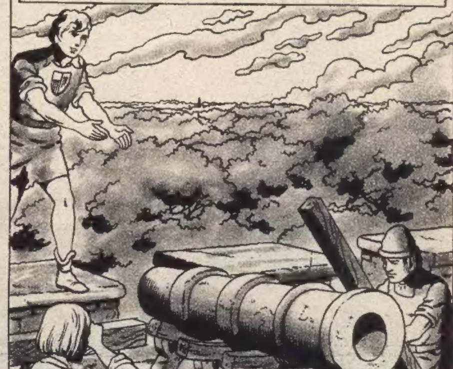

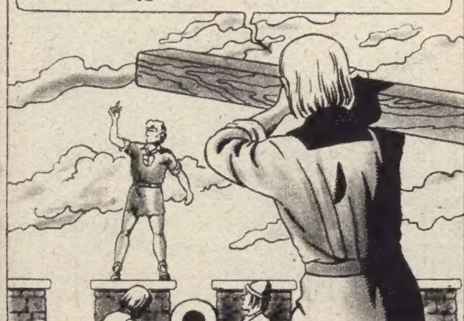

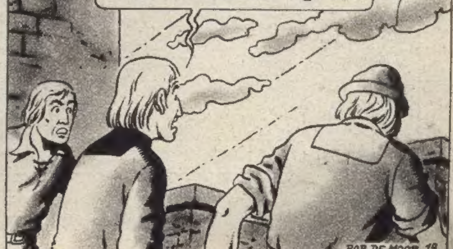

(Wordt voortgezet.)

HET GEHEIM van de OUDE TOVENAAR

Er was eens een tovenaar die vier honderd twee en negentig jaar oud was. Zijn witte baard was zo lang, dat hij die in de Winter als reismantel kon gebruiken en het altijd lekker warm had. In de Lente woonde er een hele familie distelvinken in 't midden van die baard en ze woonden er zo goed als in het diepste van het woud. Er was echter ook een schaduwzijde aan die woonst, want, als een van de kleintjes zich te ver waagde, verdwaalde het in de witte baard en moesten vader en moeder distelvink een ganse dag zoeken om het terug te vinden. Misschien maakt 't distelvinkpaar zich wel onnodige zorgen over, want de kat kwam nooit in die baard en de jongskens vonden er zoveel broodkruimeltjes als hun hartje lustte, ja, soms zelfs een hele boterham!

De tovenaar en de distelvinken leefden gelukkig en de mensen zeiden dat Astrolaab gemakkelijk duizend jaar kon worden. De oude tovenaar was heel sluw en als hij wist dat de Dood in de omtrek was, haalde hij allerlei dwaze kuren uit. Hij verfde zijn baard platinablond, bruin, rood of roestkleurig en soms zelfs knalrood of smaragdgroen. Zo sprong hij dan op zijn fiets, zette zich op de bagagehouder en sloeg zijn benen op het stuur. 't Gebeurde wel dat hij bij deze acrobatentoeren hals over kop op de grond tuimelde en zijn knieën verstuikte...

Als Pietje hem zo doende zag, mopperde hij :

— Die neem ik niet, hij is nog te jong. Zijn ouders zouden echter wat strenger moeten zijn en niet toelaten dat hij een valse baard draagt en zulk 'n dwaze streken uithaalt. Vroeg of laat breekt dat kind zich de nek!

Zodra Pietje voorbij was, moest Astrolaab een week lang zijn baard wassen opdat hij sneeuwwit zou zijn als voorheen. De distelvinken hielden niet van zulke smoesjes, want zij kregen de emmers water over het hoofd en de zeep pikte in hun ogen...

Op zekere dag gebeurde het nu dat Pietje de Dood, op het ogenblik dat hij z'n pantoffels wou aanschieten, ontdekte dat hij enkele kliënten vergeten was. Hij bromde iets als « verdraaid nog toe », sprong in zijn Lancia en stoof in volle vaart de baan op. Tot zijn grote verwondering ontdekte hij eensklaps de oude Astrolaab, die over zijn waskuip gebogen stond en uit alle macht aan zijn lange baard schrobte. Met een krachtige ruk aan de rem stond de Lancia stil. De oude tovenaar hief het hoofd op.

— Wat doe je daar? vroeg de Dood.

— Hoe? Ik?... Ik ben me aan 't verkleden, antwoordde Astrolaab met een kinderstemmetje.

Hij was in de grond erg verveeld, maar trachtte dit te verbergen door allerlei komieke gezichten te trekken. Maar Pietje kwam nader en trok de lange baard uit het water.

— Aaai! riep de oude tovenaar en greep naar zijn kin.

— Hoe oud ben jij? vroeg de wantrouwige Dood.

— Veertien, loog de tovenaar. In onze familie draagt men heel vroeg een baard.

— Astrolaab, probeer me geen smoesjes wijs te maken! Ik herken je en herinner me nu dat je precies vier honderd twee en negentig jaar oud bent. Het heeft nu lang genoeg geduurd, maak je pakje maar klaar!

— Het is niet rechtvaardig, mopperde Astrolaab, vandaag moest je hier eigenlijk niet zijn; jij gebruikt trukjes!

— En welke trukjes heb jij al zolang uitgehaald? Vooruit, schiet op!

De tovenaar zuchtte diep en hoorde niet dat de distelvinken in zijn baard zongen van pret. Er was zeep in z'n baard blijven hangen en zij bliezen er zeepbellen van. Neen, Astrolaab ging niet graag mee, maar hij begreep dat Pietje het ditmaal ernstig meende. Met een tragisch gebaar wees hij naar zijn baard en zei :

— Geef me ten minste de tijd om die te wassen. Wat zullen ze in de hemel zeggen, als ik daar toe kom met een baard half groen en half wit?

Toen Astrolaab zijn baard gewassen en gedroogd had, lei hij zich neer. Er bleef hem niet veel tijd meer over om zijn persoonlijke zaken te regelen en daarom riep hij de kleine Ruad, zijn geliefkoosde leerling, bij zich. Hij keek naar de jongen die aan het voeteinde van zijn bed stond en zei :

— Ruad, ik ga sterven. Het is iets waaraan zelfs een oude, sluwe tovenaar als ik niet kan aan ontkomen. Vooraleer je te verlaten, wil ik je echter een geschenk geven. Zie je deze oude koffer? Hij bevat drie magische woorden, het grootste geheim van deze wereld! Ik geef hem je, maar je moet me beloven de koffer pas te openen als je vijftien jaar bent. Op dit ogenblik zullen de drie magische woorden je rijkdom en macht verschaffen... je zult de machtigste man ter wereld zijn, je...

En gelijk het zijn gewoonte was, mediteerde Astrolaab nog een vol uur. De Dood verloor zijn geduld en maakte er een einde aan. Toen de kleine Ruad de distelvinkjes uit de baard zag opvliegen, begreep hij dat de oude tovenaar dood was.

Ruad weende, maar hij was nog een kind, maar de gedachte aan de koffer, die het geheim van de macht bevatte, troostte hem.

★

Het was een schone, geheimzinnige koffer in teek-hout en voorzien van grote, verroeste sloten. Soms glansde het hout zo fel, dat Ruad moeite moest doen hem niet te openen. Af en toe bracht hij de koffer aan zijn oor, want hij was zeer licht, en dan hoorde Ruad iets van links naar rechts schuiven... Het intrigeerde de jongen geweldig, maar toch was hij gehoorzaam en wachtte ongeduldig op zijn vijftiende verjaardag.

Heel het dorp wist spoedig wie de erfgenaam van de oude tovenaar was en dat Ruad, eens vijftien jaar, de machtigste man ter wereld zou zijn. De kleine jongen kreeg nu veel vrienden

(Zie vervolg blz. 8)

De GIEREN der ZEE

Marc en Denis zijn gevangen genomen door de Zwarte Gieren, een machtige organisatie van boosdoeners. In de hut, waar ze opgesloten werden, maken ze kennis met een Ridder van het Geluk, lid van een organisatie die strijdt tegen de Zwarte Gieren...

Te Bonifacio maakt men zich ongerust over de jongens.

's Anderdaags...

Dadelijk zoekt een reddingsploeg naar de vermisten en de oorzaak van het drama. Helaas, ze zoeken tevergeefs !

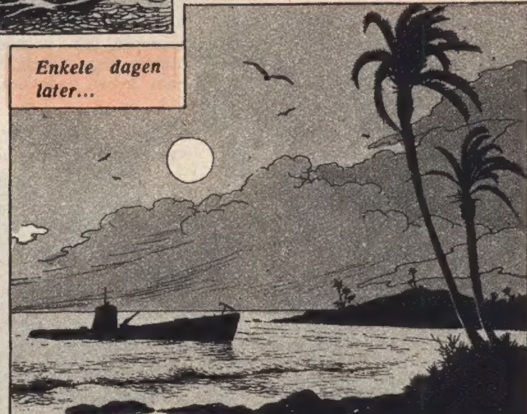

Nog dezelfde avond reizen Alfred en zijn moeder naar Rome...

In de duikboot vangt men een boodschap op die uit Egypte komt...

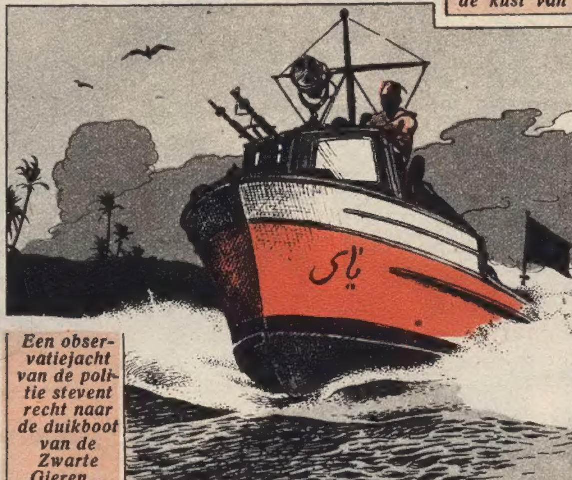
Enkele dagen later...

De duikboot vaart naar een woeste bocht toe, aan de kust van Egypte...

Plotseling stijgt een bundel raketten in de lucht en verlicht heel de omtrek...

Een observatiejacht van de politie stevent recht naar de duikboot van de Zwarte Gieren...

Het is slechts toevallig dat de Egyptische Politie ter plaatse is om de duikboot op te wachten. Zij zoekt inderdaad slechts een bende tabaksmokkelaars en weet van het bestaan van De Zwarte Gieren niets af...

(Wordt voortgezet.)

De Normandie des Airs is neergestort in het hart van Afrika. Dzidziri, die de reis meemaakte als verstekeling, brengt het er levend af. Hij heeft gezworen Sophie te redden, die in handen van de Bama-Fantous viel. Hij wordt op zijn beurt gevangen genomen, doch gered door een chimpansee. Enkele tijd nadien verschijnt er een blanke jager...

CASTOR en POLLUX

Hij is gek! Hij schiet op ons!

Deze gedachte flitste Dzidziri door het hoofd, toen hij onder zich de bronzen loop van een geweer zag, dat nu in hun richting opgeheven was. Hij kreeg echter de tijd niet te reageren of zijn aanwezigheid te laten merken, want reeds knalde het schot door het struikgewas...

Moehoe was opgesprongen en ze sleepte hem verder tussen het loof. Als bij mirakel ontsnapten ze aan de kogels. Voor het nest bleef de grote apin eindelijk staan.

— Het stond geschreven dat jij me het leven zoudt redden, Moehoe, zuchtte Dzi. Dat is nu reeds de tweede maal, doch het is ook waar dat ik die gek niet tot schietschijf zou gediend hebben, zo je me de kans gegund had hier weg te komen!

Moehoe knarsetandde van woede en blikte ongerust links en rechts van het nest. Ze boog voorover en tuurde de omgeving af. Neen, alles was kalm; er was geen leven te bespeuren.

— Maar alles wel beschouwd, murmelde Dzidziri, was die gek een man, een blanke man en een blanke dwaas is toch nog altijd beter dan een brave chimpansee... niet waar, Moehoe?... Hé, slaap je, m'n brave Moehoe?

Het dier keek naar zijn jonge vriend met een door angst vertrokken gezicht en zijn gele ogen trachtten een gevoel te vertolken dat Dzidziri niet kon begrijpen. Dzi vroeg bezorgd:

— Je bent toch niet gewond?

Hij boog zich naar de aap, doch deze duwde hem weg. Plotseling stond de chimpansee op en ging vastbesloten een tak op. Moehoe draaide zich niet meer om en Dzidziri, die haar oplettend gadesloeg, roerde niet...

— Zou dat eindelijk het teken van het lot zijn? Moehoe kent me niet meer. Ik heb de tijd naar beneden te klimmen en de jager op te sporen... Nochtans, m'n beste, ouwe Moehoe...

Dzidziri verwierp die gedachte en volgde de sporen van het dier... Moehoe ging vlugger en vlugger. Het was duidelijk dat ze Dzidziri vergat. Ze dacht niet meer aan haar gevangene die ze de laatste dagen zo zorgvuldig bewaakt had en eensklaps begreep Dzi de oorzaak van haar gedrag.

— Ze maakt zich zorgen om Castor en Pollux!

De apin dacht inderdaad aan haar jongen. Slechts langzaam had het apenbrein zich een begrip gevormd over het gevaar waarin Castor en Pollux verkeerden. Zodra de jager hen zou ontdekken, zou hij dat vreemde voorwerp gebruiken dat vuur spuwde en knalde als de donder en soms je vlees verschroeide met een vuurschicht. Moehoe had de mensen reeds eerder ontmoet en wantrouwde hen...

Eindelijk stonden ze voor het nest waar Castor en Pollux gewoonlijk sliepen. Heel zeker wachtten ze daar op de terugkeer van hun moeder, ze zouden dadelijk te voorschijn komen en hun gebruikelijke bokkesprongen maken...

Moehoe repte zich, ze strekte de armen uit naar haar jongen, doch niemand kroop uit het nest en er weerklonken geen blijde kreten...

Dzi, die intussen nader gekomen was, bleef staan. Moehoe was het nest binnen gekropen en toen ze terug kwam, schokte haar lijf van dolle woede. Ze brak de ene liaan na de andere, verstrooide de bladeren en vernielde alles wat binnen haar bereik lag. Luid klonk haar kreet door het woud:

— Moehoehoehoe...

Zag ze toen weer haar jonge vriend staan? Ze liep op hem toe en Dzi dorst zich niet te roeren, maar dacht:

— Wat gaat er me nu overkomen?... Het zal erger zijn dan met tante Gabrielle...

Maar neen, Moehoe viel op de grond, ze rolde heen en weer, weende, kreunde en uit haar borst welden hartverscheurende snikken op. Ja, er stonden dikke tranen in haar ogen en heel haar wezen had iets menselijks gekregen.

— Moehoe, m'n beste, ouwe Moehoe, ween niet zo... We zullen je jongen weervinden. Ik zweer het je. Je ziet, ik kon vluchten, maar ik deed het niet. Wij zijn vrienden, Moehoe, en ik laat je niet in de steek als je ongelukkig bent.

Moehoe bekeek Dzidziri, trok hem naar zich toe en drukte hem tegen zich aan, zoals ze het met Castor en Pollux deed. Zacht maakte Dzi zich los:

— We mogen geen tijd verliezen, anders krijgen we de dief niet meer te pakken...

Hoe zonderling het ook moge klinken, de blanke jager was de vijand geworden. Dzidziri koos zonder aarzelen de partij van de chimpansee tegen de mens...

Dzidziri stond op en trachtte Moehoe bemoedigend toe te spreken. Verstond ze zijn woorden? Heel zeker, want ze zocht en snuffelde en het duurde niet lang of ze had de juiste richting gevonden. Ze liep een eind, bleef dan staan om een spoor te besnuffelen of een gebroken tak te bekijken, of een vlek op een blad en begon dan opnieuw te lopen. Eindelijk bereikten ze een kamp op een open plaats te midden van het woud.

Het waren slechts enkele primitieve hutten met riet bedekt. Als ze aan de zoom van het kamp stonden, trok Dzidziri de chimpansee, die gereed was om toe te springen, achteruit. Ginds stond de blanke jager die tot zijn inlandse dragers sprak en Dzidziri fluisterde:

Moehoe sprong op hem toe en haar oorlogskreet schalde over het woud...

— Het moet toch zijn dat ik van je hou, Moehoe, want zo ik nog een paar stappen doe, word ik in triomf ontvangen zoals Mowgli, maar ik blijf hier bij je, want...

Waarom eigenlijk? Wat kan hem weerhouden? Wil hij aan Moehoe haar jongen weergeven, omdat ze hem het leven redde? Misschien ook een echte vriendschap voor het dier.

— Deze nacht bevrijden we je jongen. Ze zitten zeker in de hokken die men ginds ziet...

En Dzidziri voegde er aan toe:

— Maar zodra je Castor en Pollux weer hebt, scheiden we...

De tijd verstreek langzaam en Moehoe werd ongeduldig. Ze knorde en Dzidziri had veel moeite om haar te bedaren. De avond viel en in het kamp werden de lichten ontstoken. In hun uitkijkpost hoorden Dzi en de chimpansee nu en dan een paar woorden, de kreet van de dieren, en het gehuil van het wild.

Eindelijk stond Dzi op. Hij liep ditmaal vooraan en Moehoe volgde hem gewillig. Het geroep van de gevangen dieren werd luider; ze roken het naderen van de grote aap. Een panter bromde en knorde woest.

— Moest die losgeraken, zou het er nogal stuiven, dacht Dzidziri en onwillekeurig drukte hij zich tegen Moehoe aan.

Daar lag het kamp. Ze liepen rond de hokken waarin de beesten zich hees schreeuwden. De apin knarsetandde en bleef staan voor een hok waaruit een zacht gekreun kwam. Ze rukte aan de deur, een grendel brak en Pollux drukte zich met kleine kreten van blijdschap tegen zijn moeder aan.

Moehoe boog voorover en tastte met haar lange armen in het hok. Dan wendde ze zich tot Dzidziri die op wacht stond. Hij begreep onmiddellijk.

— Moehoehoe? zei de chimpansee.

— Ja, je zoekt Castor, hé. Blijf hier, ik ga hem zoeken.

De nacht was klaar en het kostte hem geen moeite de weg te vinden. Plotseling zag hij in de grootste hut een licht aanflitsen en een stem vroeg:

— Wie is daar?

Dzidziri had de tijd niet te antwoorden. Een woest gehuil rolde over het plein:

— Moehoehoe!

Die wilde schreeuw werd begeleid door het geroffel van vuisten op een trommel.

Dzidziri zag hoe Moehoe uit de schaduw te voorschijn kwam, zich hoog oprichtte en met haar vuisten op de borst sloeg. Pollux volgde haar. Moehoe leek nu wonderwel op een gorilla...

Op dit ogenblik verscheen de jager op de drempel.

— Pas op! riep Dzidziri.

Verbaasd keek de blanke in die richting. Wie had hem gewaarschuwd? De jager bleef geen tijd om deze vraag te beantwoorden, want Moehoe sprong op hem toe en haar oorlogskreet schalde over het woud...

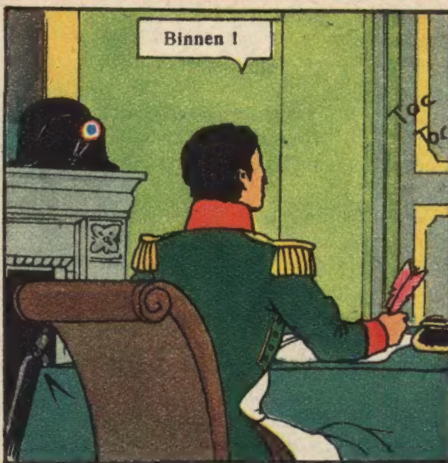
VOLGENDE WEEK: ALLEEN!

SOLDATEN VAN NAPOLEON

TEKST EN TEKENINGEN door JACQUES LAUDY

Hassan en Kaddoer zitten smakelijk te ontbijten en lachen over de poets die ze Roustan gebakken hebben. Plotseling worden hun lippen stijf en moeten ze voor de keizer verschijnen...

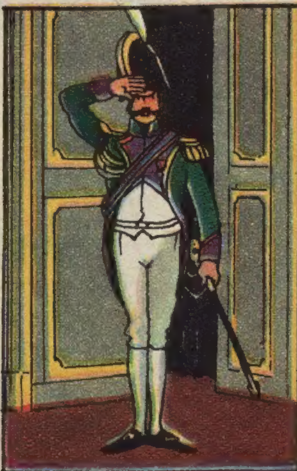

(Wordt voortgezet.)

HET GEHEIM van de OUDE TOVENAAR

(Vervolg van blz. 4.)

en de meest opdringerige was de grote Gornenpohr. Pikzwarte haren had Gornenpohr. Hij kon niet met zijnn vingers uit z'n neus blijven, likte de confituurpotjes uit en bond brave katten oude potten en pannen aan de staart. Gornenpohr wilde het geheim kennen en tweemaal trachtte hij de koffer te stelen. Iedere maal echter kwamen de distelvinkjes aangevlogen en ze prikten hem zo brutaal in het gezicht, handen en benen, dat hij de koffer vlug liet staan. Erg dapper was Gornenpohr bovendien niet! Hij nam zich voor er bij te zijn, wanneer Ruad de magische woorden zou lezen...

Ook de dorpelingen waren erg benieuwd te weten wat Ruad met de toverwoorden zou doen.

— Ik zal dan een fiets hebben, met twee claxons en electrisch licht en drie wimpels. Ik eet dan vier keer per dag taartjes en ik denk dat ik ook een echte electrische trein zal hebben die achteruit kan rijden...

Toen Ruad twaalf jaar was, vergat hij de fiets en droomde van een moto. Hij zou heel de wereld zien en daarvoor had hij een vliegtuig. Hij zou zich een Canadese vest aanschaffen met rode ruitjes en... een pijp ook! Hij vertelde zijn vrienden soms over deze plannen en de ogen van Gornenpohr werden er groot en rond van.

— En wat geef je mij ? vroeg hij aan Ruad.

— Aan jou?

Ruad wist het niet en moest even nadenken.

— Jij krijgt een flesje Coca-Cola en een geweertje van peperkoek !

O Ruad had nog meer plannen! Hij zou een schimmel kopen en vijf of zes prachtige jachthonden en, het spreekt vanzelf, hij zou niet meer naar school gaan! De jongen maakte zulke heerlijke toekomstplannen en droomde er zo dikwijls van, dat hij zijn vijftiende verjaardag vergat en Gornenpohr er hem moest aan herinneren.

— Wel, Ruad, open je je koffer niet?

— De koffer? De koffer?

Ruad scheen diep na te peinzen en Gornenpohr kookte haast van ongeduld.

— Wel, ga je je koffer nu niet halen?

— De koffer halen? Ja, ja, ik ga al...

Langzaam ging Ruad naar zijn kamer. De koffer stond daar nog op dezelfde plaats, overdekt met een dikke laag stof. Toen Ruad de koffer opnam, ritselde er iets van binnen. De jongen lette er niet op, stak het binnenplein van de hoeve over en gooide de koffer in een put...

— Al wat die koffer bevat, kan niet mooier zijn dan mijn dromen, zei hij, en draaide zich langzaam om.

Gornenpohr, die hem gevolgd had, schreeuwde :

— Jij bent gek!

★

Om middernacht sloop er een schaduw naar de hoeve van Ruad. De maan kwam even piepen en scheen vlak op het gezicht van Gornenpohr... Hij stapte voorzichtig naar de put, haalde zijn zaklamp uit en zag de koffer op het water drijven. Het hout blonk in het maanlicht. Gornenpohr verwachtte zich aan een aanval van de distelvinken, maar ze lieten zich niet zien. Met een lange koord trok hij de koffer naar zich toe en haalde hem uit het water. Zijn hart klopte als een voorhamer; hij zal nu de magische woorden kennen en de machtigste man ter wereld zijn...

Thuis gekomen opende hij de koffer. Al wat er in stak was een klein stuk perkament, waarop enkele woorden stonden. Gornenpohr boog zich voorover om ze beter te kunnen lezen :

— Goede wil. Volharding. Arbeid.

Gornenpohr beefde als een espenblad. Hij las en herlas de woorden, las ze nogmaals en hoopte nog steeds dat de moto, die hij zozeer wenste, eensklaps in het midden van de kamer zou staan. Maar er kwam niets...

Gornenphor dacht dat hij beetgenomen was en scheurde woedens het perkament stuk. Op hetzelfde ogenblik had hij de indruk afgeloerd te worden...

Hij keek om zich heen en... waarachtig! Voor het raam zaten de distelvinken hem vierkant uit te lachen.

De distelvinken wisten dat Gornenpohr in zijn grote domheid, de drie magische woorden, die hem rijkdom en geluk zouden gebracht hebben, verscheurd had...

DE HUISJESSLAK

Zo graag wou ik jullie een nieuw wondertje leren kennen... en waar jullie allemaal de neus voor optrekken, omdat jullie er vies van zijt, maar zonder ernstige reden. Zal ik zomaar de naam durven schrijven ? Wel, dat is de grote huisjesslak. Jullie kent ze, maar nog nooit hebben jullie de mooie tinten en de sierlijke lijnen van hun huizen goed bezien, donkergrijs met bruine vlekken of lijnen. Van op afstand schijnt dat nogal gemeen, maar nemen jullie zo'n huis tussen de vingeren en, het zal nog meevallen. Vooral zo jullie er veel bijeen ziet, komt de verscheidenheid der tekeningen en der banden goed uit.

Die slak is zo modern als de meest moderne kampeerder. Het beestje neemt zijn tentje mee op de rug en is het moegereisd, dan kruipt het er in om veilig en warmpjes uit te rusten.

Onze gewonehuisjesslak — Helix aspera — komt uit het Middellandszeegebied en is waarschijnlijk zó ver in het Noorden geraakt, niet op eigen poten, maar samen met zuiderplanten die hier bij ons ingevoerd werden.

De slak is zeer menslievend, want ze houdt er aan in de omgeving van de mensen te leven. Maar de mensen zelf zijn van een ander opinie. Jullie ook zou ik menen.

Laat in Herfst graaft de huisjesslak zich in de grond. Ze nestelt zich in het kuiltje met de opening van haar schelp naar boven. De opening der schelp sluit ze goed af met een laag slijm dat, aan de lucht blootgesteld, verhardt. Een soort « colle-tout ». Zo zal ze de Winter doormaken. Of nog, ze kruipt onder steenhopen, of hecht zich vast aan deonderzijde van balken en planken, b.v. van putdeksels. Het gebeurt wel eens dat vele slakken naar eenzelfde plaats komen en de ene kameraad zich vasthecht aan de andere, zodat het een hele klomp slakkenhuizen kan worden.

Naarmate de koude nijpender wordt, trekt de slak zich dieper en dieper terug in haar tentje en maakt meteen nog nieuwe sluitvliezen. Tussen de vliezen zijn er dan luchtkamers.

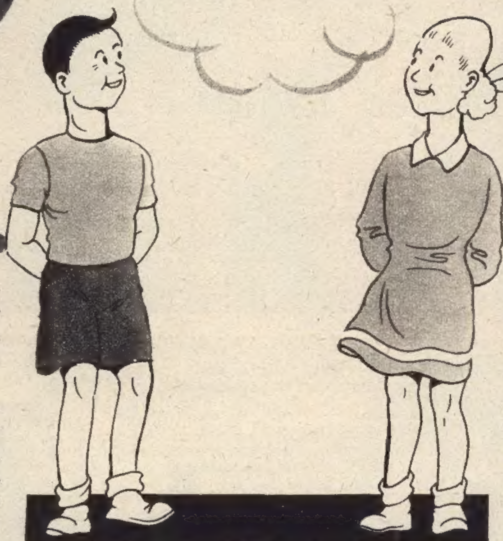
In tegenstelling met jullie ongegronde afkeer, zijn er toch mensen die huisjesslakken aanzien als een fijn hapje. Maar dan niet degewone slak, doch de Helix pomatica, één der zestig duizend soorten. Hebben jullie die al eens geproefd ?

PIMPAMPOENTJE.

SUSKE

In Levende Lijven !

WISKE

IK hoor je reeds ongelovig opperen : Suske en Wiske in levende lijve ? Toe maar, dat zijn toch geen kinderen van vlees en bloed, maar legendarische, onsterfelijke figuren ?

Legendarisch zijn ze nu reeds. Onsterfelijk zullen ze worden. En toch leven er een jongen en een meisje in Vlaanderen die men voor het guitige Suske en het mopperende Wiske mag aanzien : de twee kinderen van Willy Vandersteen, waarvan we de foto's op deze pagina publiceren.

Zij hebben hun vader die twee vrolijke figuren geïnspireerd, en voeden dagelijks de vruchtbare fantazie van Willy Vandersteen met hun fratsen en typische karaktertrekken.

In de omgeving van de tekenaar worden de schepper en de figuur van Lambik ook dikwijls vereenzelvigd. Mensen die met Vandersteen dagelijks omgaan, kunnen op iedere bladzijde van zijn albums en op iedere plaat die in *Kuifje* verschijnt op de man af zeggen : Kijk, dat is weer een van de typische gelaatsuitdrukkingen of houdingen van Vandersteen zelf. Het eigenaardigste van het geval is, dat Willy zelf, zich daar niet van bewust is.

WILLIBRORDUS OFTE BOBS...

Nu ik toch bezig ben met je in te wijden in de geheimen van het studio Vandersteen, kan ik niet nalaten je de mens Vandersteen voor te stellen.

Dat hij sympathiek is, moet ik je niet meer vertellen, dat zie je zo dwars door zijn verhalen en dat ligt vingerdik op de bijgaande foto.

Dat hij geniaal is, dat wist je misschien nog niet, en toch is dat zo, want hij deed zijn soldatendienst bij de... genie. Als kunstenaar waardeert Willy Vandersteen het meest Pieter Brueghel. Er hangen talrijke reproducties van de grote Vlaamse meester in de woning van de tekenaar, o.m. de *Val van Icarus* en de *Boerenbruiloft*. Sommige vitters beweren, dat Willy Vandersteen geen 100 p.h. Vlaming is, omdat hij niet kan smullen zoals de figuren van Brueghel en diens nazaten, wanneer ze ter bruiloft en ter kermis gaan. Maar aan die muggenzifters weze geantwoord dat niemand in den lande zo goed zijn volk kent in al zijn deugden en gebreken en het zo oprecht en fijn weet te hekelen als de fijnproever Vandersteen, die in het pintelieren ook zijn man kan staan.

Vroeger was Willy een verwoed trekker. In korte broek, met rugzak, en een bloemeke tussen de tanden trok hij met zijn vrienden door bos en hei. Er werd gezongen, gelachen en gedanst, zoals alleen Vlamingen dat kunnen. Daarbij ging de voorkeur van het trekkersgezelschap en de tekenaar dan steeds naar de melodieuze Zuid-Afrikaanse liederen. Willy denkt, nu hij « père de famille » is geworden, met heimwee aan die schone tijd. De een of de andere dag zie ik hem echter weer de heide intrekken aan het hoofd van zijn stam...

Intussen troost hij zich met zijn Citroën, die af en toe ook eens in de *Bronzen Sleutel* ten tonele verschenen is, en waarmee hij reeds naar Nederland, Frankrijk, Zwitserland en Italië gebold is, op zoek naar nieuwe avonturen.

En om je de sympathieke, geniale, volbloed-Vlaming, die van Brueghel, Zuid-Afrikaanse liedjes en citroenen houdt, nu door en door te leren kennen, moet ik je nog vertellen, dat hij spijts al de meppen, vuist- stoken zwaardslagen, die in zijn talrijke verhalen nog al royaal uitgedeeld worden, een overtuigd pacifist is, die geen vliegske kan kwaad doen, voor de sterken en machtigen een compassieus lachske en voor de armen en de sukkelaars steeds een goed woord en ook een stuiver over heeft.

Wanneer je Willy Vandersteen nu eens ontmoet, dan ken je hem reeds beter dan vele halve vrienden en verre kennissen, want die zullen niet eens weten, dat hij op de burgelijke stand als Willibrordus Vandersteen opgeschreven staat, en thuis kortweg Bobs genoemd wordt.

IK WERK NIET...

Toen men aan de kleine Willy Vandersteen de klassieke vraag stelde : « Wel, manneke, wat gaat gij worden ? » antwoordde de rakker : « Ik wil niet werken, ik ga tekenen ! »

Na eerst in een grootwarenhuis en daarna in staatsdienst gewerkt te hebben, heeft Vandersteen sinds enkele jaren zijn droom kunnen verwezenlijken : tekenen, tekenen, tekenen. Maar of hij nu niet meer « werkt », dat is een ander paar mouwen...

Weet je dat hij sinds drie jaren zeven platen per week tekent, d.w.z. acht en twintig bandjes, ofte gemiddeld vier en tachtig tekenvakjes vol sprankelende fantazie ! Er is geen tekenaar in den lande die hem dat nadoet ! En dan moet je weten dat hij die zeven scenario's zelf maakt, uit elkaar moet houden en aan ieder personage zijn eigen rol en karakter moet geven ! Stel je maar eens voor wat dat betekent !

Het resultaat van een dergelijke begaafdheid, aangevuld door zo'n werkkracht, is dan ook iets waar honderden naar hengelen : het sukses ! Moest men een r e f e r e n d u m houden in Vlaanderen om te weten wie de vijf meest bekende en geliefde figuren zijn, wees er maar van overtuigd : Willy Vandersteen zou er bij zijn, en dan nog alleszins de vijfde niet ! Zijn albums zijn de meest verkochte boeken in de boekhandels. Zijn jongste werk, *De Stalen Bloempot*, was op *vijf* dagen uitverkocht, en is reeds in herdruk !

Het werk van Willy Vandersteen dat wij als door en door Vlaams aanzien en waarderen, en dat daarom door anderen onderschat wordt, heeft tijdens de twee laatste jaren de grenzen overschreden. Het oogst thans een enorm sukses in Nederlandse, Franse, Italiaanse en Portugese dag- en weekbladen !

LANG ZAL HIJ LEVEN...

En moest Willy Vandersteen nu in ons midden zijn, dan zouden we een daverend hip-hip-hoera laten weergalmen en een van de strijdliederen van de stam van Lambiorix aanheffen : *Lang zal hij leven...*

Tot slot moet ik je nog in vertrouwen een persoonlijke opinie meedelen : ik ben er vast van overtuigd dat het werk van Willy Vandersteen zijn schepper lang zal overleven, omdat het zo levensecht, zo levensblij is en voor het leven en de blijheid, daar zou ons volk evenveel voor geven als voor zijn vrijheid !

Johan DE BRABANDER.

GROOT NIEUWS !
Volgende week verschijnt de eerste plaat van het nieuwe verhaal van Willy Vandersteen : DE TARTAARSE HELM ! En nog een confidentie : Vandersteen werkt eveneens aan het levensverhaal van Tijl Uilenspiegel !...

Signor Barelli
OP NUSA-PENIDA

Barelli en Moreau stijgen te Saigon uit het vliegtuig en achtervolgen de twee reizigers die er verdacht uitzien. In een nauwe, vunzige steeg worden ze plotseling aangerand...

Tekst en tekeningen van Bob DE MOOR

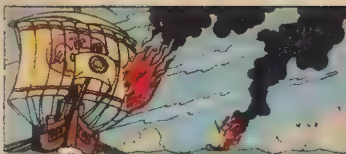

(Wordt voortgezet.)

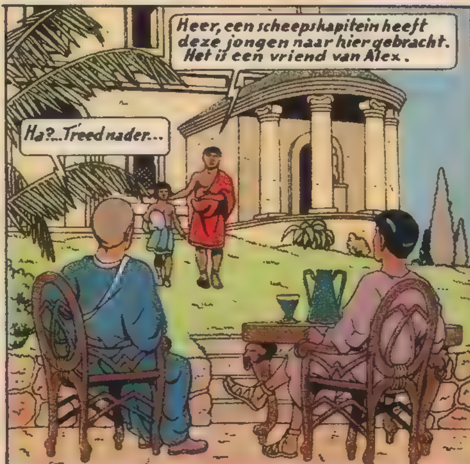
DE NIEUWE AVONTUREN VAN ALEX

HET VERVLOEKTE EILAND

Vreemde gebeurtenisen zetten Carthago op stelten. Alex werd er heen gezonden om gouverneur Gracus te helpen deze mysteries op te klaren. Na de achtervolging van Segabal...

Teksten en tekeningen van J. Martin.

In de namiddag van de volgende dag in de tuinen van het paleis van de gouverneur ...Gracus praat met een bezoeker. Hij is erg ongerust want, sedert de achtervolging van Segabal is de situatie nog ingewikkelder geworden. Het lichaam van de verrader is verdwenen evenals een van de toneelspelers. Tevens heeft men sedert de vorige avond geen nieuws meer over Alex. Plotseling...

Gracus leest de brief en zegt:

Je heet Enak en de koopman van Alexandrië, die je als zoon had aangenomen, stierf zodat je voor de tweede maal wees bent... Arme jongen! Senoris had er echter beter aan gedaan je ginder te houden, want ik vrees dat je Alex niet meer zult terugzien...

(Wordt voortgezet.)

OP TREKTOCHT NAAR DE SAHARA

Ziehier enkele reisindrukken van onze globetrotter-medewerker die vorig jaar naar de Poolstreken trok, en ons daarover ook een en ander vertelde, en die onlangs op zijn eentje een tochtje ondernam naar de Sahara. Kwestie van wat afwisseling...

Ik moet eerlijk bekennen dat ik zenuwachtig werd toen de Noord-Afrikaanse kust voor me uit de dampende zee opdook. Ik was de vorige dag ingescheept te Palermo en had onder een schroeiende zon koers gezet op Tunis. Mijn tocht door Italië had me een hele cent gekost en de overtocht van Sicilië naar Tunis had me nog 550 frs. lichter gemaakt. Ik was daarmee ongeveer de helft van mijn budget kwijt, dat aanvankelijk drie duizend frs. bedroeg. Voeg daarbij de warmte, en je begrijpt m'n ongerustheid.

Na de ontschepings- en douaneformaliteiten, de preventieve vaccinatie tegen pokken en typhus, geraakte ik eindelijk buiten de haven. Het was middag. Wat ik voelde was een onbeschrijfelijke dorst en wat ik zag : brede lanen overschaduwd door palmen en met imponerende, witte huizen afgezet, maar geen kat op straat ! Dit was de Europese wijk en bood op zichzelf weinig interessants. Ik haastte me dus naar de jeugdherberg en dan de Arabische wijken in. Zo groot was mijn nieuwsgierigheid, dat ik er zelfs het middageten voor liet. Ik had ook geen honger, want 45 graden C. en daarbij de sirroco, die sedert twee dagen blies, ontnemen ook een Vlaams trekker de eetlust.

IN HET RIJK VAN MOHAMMED

Zoals onze steden hebben ook de Arabische zich ontwikkeld rond een burcht — hier de Casbah. Overal heb ik die geweldige omwalde paleizen van de Arabische veroveraars uit de 14e eeuw op een heuvel in 't zonlicht zien schitteren.

Kronkelige steegjes slingeren zo de heuvel op en trachten de woestijnwind op te vangen in hun bochten. Tegen de zonnestralen overbouwen de Arabieren deze straatjes af en toe met hun huizen. Op deze wijze slagen ze er in hun wijken heel wat koeler te houden dan de Europese. In de steegjes hangt een zwoele, vochtige lucht, gekruid met de geuren van leder, wierook, muilezels, Oosterse parfums en koffie. Daarin leeft en werkt de Arabier steeds in zijn eeuwenoude, doch doelmatige klederdracht. Gesluierde gedaanten gaan voorbij en gluren verstolen naar de vreemdeling. In de steden mogen de vrouwen uit winkelen gaan, maar de sluier en lange, witte mantel blijven geboden. Interessantst van al zijn de overdekte markten of Souks. Het zijn tamelijk brede straten met een Gothisch dak overwelfd.

Overal heb ik die geweldig omwalde paleizen van de Arabische veroveraars uit de XIVe eeuw, boven op een heuvel zien schitteren in 't zonlicht.

De voorste kamer van ieder huis is open naar de straatkant toe. Dat zijn winkels en werkplaatsen tegelijkertijd. Hier worden vervaardigd en verkocht : sandalen, halsdoeken, tapijten, koperen zilverwerk, strooien manden en hoeden, hier vindt men specerijen en deegwaren, dolken, vaatwerk, in een woord : alles !

Rond vijf uur in de namiddag, als 't heetste van de dag voorbij is, zal het hier wemelen van witte gedaanten met een rode fez, en onder de tonen van hun wilde, meeslepende muziek zullen ze gezapig hun kopje koffie slurpen. Als ik me, tegen de gewoonte van de Fransen en Italianen in, aan hun terras neerlaat, zullen ze dat nog lang niet zo kwaad vinden en een vriendelijk babbeltje met me slaan. Maar nu, op het ogenblik dat de zon haar stralen loodrecht naar beneden zendt, liggen de dikke winkeliers languit op hun toonbanken te slapen. Een bedelaar zit tegen de muur vervaarlijk te knikkebollen en vergeet zijn uitgestoken hand in te trekken, want hij wil geen bakschisch (fooi) van een Roemi. De soldaten van de Bey aan de Casbah hebben hun schietijzers in een hoek gezet en zijn ingedommeld. Zelfs de vliegen hebben opgehouden te brommen.

DE VLAKTE VAN DE EEUWIGE DORST

Over kale bergen, waar de zon op blakert, door brede deinende vlakten vol graan, trok ik moedig Zuidwaarts. Het landschap werd langzaam dor en ten slotte verdween ook de laatste plantengroei. Op zo wat 300 km. van de Noord-Afrikaanse kust valt het bergland steil, met een meer dan 1000 meter hoge muur, in de woestijn. Het was reeds avond, toen ik door de Poort der Woestijn, El Kantara — het is een uitgedroogde rivierbedding die door de rotsen breekt — de vlakte van de eeuwige dorst binnenreed. Nog waaide er zo'n schroeiende hete wind, dat in een oogwenk al mijn speeksel opdroogde. Die nacht sliep ik veilig in het missiehuis van de Witte Paters te Biskara, het eindstation van de spoorweg. Toen ik de volgende dag rondwandelde op zoek naar brood, kwam me daar een Arabiertje aanklampen met een veel te wijde en veel te lange militaire jas aan, waaronder zijn blote voeten amper uitreikten. Hij informeerde naar mijn gezondheid, naar die van mijn vrouw en mijn kinderen. Vermits alles goed ging, moest hij verder weten waar ik heen ging en wat ik zocht.

— Een bakker ?

Ja, die kende hij en of ik geen fruit moest hebben ? De weg naar Tougghourt kende hij ook en hij was een oudstrijder van 1914-1918 en had aan de Somme gevochten. Bij 't afscheid vroeg hij me wat om sigaretten te kopen. Ik gaf hem 60 Franse frs.

— Dank u, zei hij, maar van roken krijg ik dorst. Hebt u nu niets meer voor 'n kop koffie ?

Ik bezat geen cent kleingeld meer, maar daar schoot mij het half pakje uitgedroogde Michellekens te binnen, die ik al vijf weken in mijn broekzak meesleepte. Ik gaf ze hem. Het ventje was in de wolken en met een majestatisch gebaar legde hij zijn uitgespreide hand op mijn hart : kijk, hij bezat de goede hand en wie goed was voor hem, dien zou het eeuwig goed gaan !

Ik geloof nog steeds dat hij gelijk had.

AUTO-STOP IN DE SAHARA

Men moet voor het geluk geboren zijn. Van Biskra rijdt er misschien één auto in veertien dagen naar het Zuiden, de woestijn in. Wie liften wil kan, met een beetje tegenslag, gerust twee weken aan de kant van de weg zitten. Maar na een half uurtje wachten werd ik reeds opgepikt door een konvooi van de P.T.T. dat 300 km. diep in de woestijn trok. Drie dagen tevoren had ik inderdaad een zandorkaan zien voorbij stuiven onder de oud-Romeinse stad Constantine, die op een hoge rots is gebouwd. Een uur lang was het toen zo donker als in de hel en wie liefst geen kilos woestijnzand inslikte, deed er goed aan neus en mond dicht te knijpen. In de woestijn zelf had de storm heviger gewoed en waren heel wat telegraafpalen omver geworpen. Daar trok mijn konvooi nu op af. Onderweg pikten we nog een Bedoeïnenjongetje op, dat half dood van dorst over de weg strompelde. Hij was drie uur op weg en had nog een tiental kilometers af te leggen. Zonder deze onvoorziene hulp zou hij er nooit geraakt zijn...

EET NOOIT KOESKOES MET SAUS !

Ik was die avond in Tougghourt. Dit dorpje ligt op de Zuidgrens van het door de Fransen gecontroleerde Algerijns gebied en heeft een hospitaaltje en een fort met bereden woestijnsoldaten. Ik was er nog niet lang aan het rondkuieren, of een jonge Arabier met vriendelijk voorkomen troonde me mee naar zijn erf. Hij installeerde me op een aantal tapijten en geitenvellen en zette me achtereenvolgens koffie, pepermuntthee, koeskoes met suiker en rode watermeloen voor. De koeskoes, het nationaal gerecht van de Arabier, is een meelspijs gaar gestoofd in ranzige boter.

De armen eten het met veel suiker en de rijken met een saus met als hoofdingrediënten : peper, look, kip, tomaten en schapenvlees. Terwijl ik zo rustig mijn meloen zat te verorberen, kwam een kort, dik ventje aangestapt. Dat was de kaïd, het dorpshoofd. Hij vroeg me bij hem te komen eten en te overnachten.

— Ja maar, kaïd, overnachten doe ik hier en gegeten heb ik reeds.

— Zo ? Gegeten ?

— Ja, koeskoes

— Koeskoes ? Hoe ?

— Met suiker !

— Met suiker ? Kom mee, ik geef u koeskoes met saus.

Toen ik trachtte de brave kaïd te verzekeren, dat ik mijn eerste gastheer niet in de steek kon laten omwille van een saus, pakte hij uit met zijn functie als hoofd van de politie en gaf me bevel mee te gaan. Daar zat dus niets anders op. Onderweg verontschuldigde hij zich duizend en nog tien duizend maal. Mohammed ben Harar, mijn eerste gastheer was een schurk bij wie ik niet veilig was. In waarheid kon het rijke dorpshoofd het niet met zijn waardigheid overeenbrengen mij aan de gastvrijheid van een arme man over te laten.

Ik at de beloofde koeskoes met kippensaus en sliep op het dak; of althans trachtte te slapen, want de saus speelde me parten. Meer dan zes uur heb ik geijsbeerd en gedronken als een kameel. Oo, die peper !

...Toen ik door de « Poort der Woestijn » de vlakte van de eeuwige dorst binnenreed...

WAPENSMOKKELAARS IN DE MANESCHIJN

Ik liet mijn blikken glijden over de huizen en bemerkte een viertal ruiters. Het waren Arabieren met grote waterzakken op hun paarden en ze galoppeerden in volle draf naar een donkere plek op een van de duinen. Dan loste zich de geheimzinnige vlek op in een lange karavaan kamelen die naar het Oosten trokken. Uit een gesprek van daags tevoren, kon ik gissen wat dit betekende. Sinds jaren worden er uit Kameroen Engelse wapens dwars door de woestijn gesmokkeld over een afstand van duizenden kilometers. Deze wapens dienen om af en toe een opstand te maken tegen het Frans gezag.

Intussen verbleekte aan de hemel de ene ster na de andere en ten slotte bleef er daar pal in het Oosten een liggende manesikkel hangen, die tussen zijn puntige horens de morgenster gevangen hield. Er onder schoten af en toe reeds enkele zonnestralen over de duinen en kleurden, onder dit laatste verblekende sterrenbeeld de woestijn en de palmen aan de horizon in een warm rose-rood. Uit Zuid-Oostelijke richting kwamen in volle galop mijn vier ruiters aandraven om thuis te zijn voor de hitte. Het kwam me voor als een Sprookje van Duizend en één Nacht, waar ik ongevraagd mocht in mee spelen.

De manesikkel met de morgenster, dat is het symbool van de Arabische vorsten, het betekent het einde van de nacht en een nieuw licht voor het Rijk der Woestijn.

EEN TREKKER.

De avonturen van Kwik en Flupke

DE ZAKEN GAAN GOED...

★ biscuits VICTORIA ★ margarine INA ★ confituren MATERNE ★ toffees VICTORIA ★ zeep PALM A ★ confituren MATERNE ★ chocolade VICTORIA ★ chocosweet PALMAFINA ★ confituren MATERNE ★

De KUIFJE'S BON

Gaston Somers. — Je honderd vijftig punten heb ik goed ontvangen. Daar de Kuifje's albums echter niet op de geschenkenlijst staan (kijk maar eens goed), zend ik je drie boekjes afdrukplaatjes.
Jan de Doncken. — Je 545 punten ontvangen. Schrijf me eens vlug wat je hiervoor wenst !
Felix van Pei. — Beste vriend, wat moet ik met die omslagen aanvangen ? Het zijn niet de omslagen doch de punten die tellen !
Albert Huybrecht, Léonie Mertens, Josée Aerts, Jeanne Wuyts, M. Van Hoof, R. Vereyken. — Met 600 punten kun je thans het album van Reinaert de Vos verkrijgen. Verzamel je punten zorgvuldig, met een beetje geduld kom je spoedig aan het vereiste getal !
Paul Verpoot. — Alleen de Kuifje's bons zijn geldig. Het is dus onnodig mij andere chromo's of prentkaarten te sturen !

HIER VOLGT DE VOLLEDIGE LIJST VAN DE GESCHENKEN VERKRIJGBAAR MET DE **KUIFJE'S BONS**

	Punten
1. Veertig vignetten « Reinaert de Vos », per reeks	50
2. Afdrukplaatjes KUIFJE, met de reproductie in kleuren van de voornaamste figuren van HERGE, boekje « A », 15 figuren	50
3. Afdrukplaatjes KUIFJE, idem boekje « B », 22 figuren	60
4. Twee reeksen van vijf kleurprentkaarten, getekend door HERGE. Reeks I of reeks II	70
5. Omslag speciaal schrijfpapier van KUIFJE	80
6. Mooie Kuifje's wimpel	100
7. Portefeuille KUIFJE	200
8. KUIFJES's puzzle in hout, model « A »	350
9. Speciaal abonnement op « KUIFJE » (10 nummers)	450
10. KUIFJE's puzzle in hout, model « B »	500
11. Luxealbum van « Reinaert de Vos »	600

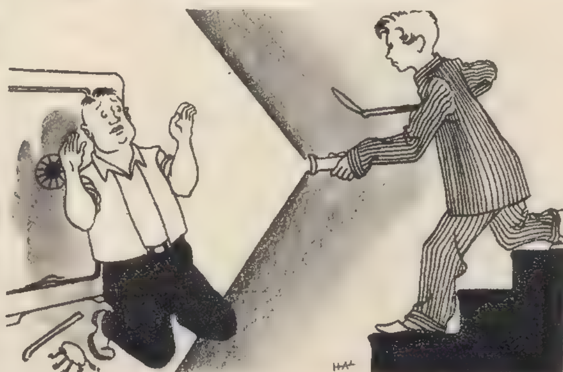
MEN ZEGGE HET VOORT !

Weldra staan er op de geschenkenlijst de prachtige CHROMOS van KUIFJE, in de collectie : ZIEN en WETEN, met KUIFJE en BOBBIE en wetenswaardigheden over auto's, vliegtuigen, de marine, de spoorwegen, nationale klederdrachten, enz., enz...

●

WIE CONFITUUR LUST :

- Koopt alleen de confituren van **Materne** en kijkt goed toe dat er een Kuifje's bon op het potje staat.
- Wanneer jullie twee maanden lang iedere dag een stuk chocolade **Victoria** eten, dan hebben jullie nog al de verschillende smaken en fantasieën niet geproefd !
- Op de FRIMA-producten van **Materne** staat er ook een Kuifje's bon.
- Vergeet niet, dat er in dit blad een Kuifje's bon staat. Voeg hem bij je verzameling !

Haha, manneke, jij wou mijn Kuifje's bons stelen !...

VLAGGENPARADE

Alhoewel de benaming « BELG » een van de oudste is van Europa, Cesar gebruikte ze reeds, en hebben we toch nog maar pas honderd één en twintig jaar een Belgisch vaandel.

Wij kenden in de loop van onze geschiedenis talrijke overheersingen en verschillende vlaggen en kentekens waren de onze of beter, die van onze gewesten.

HET eerste vaandel dat we kenden was het Lotharingse. Lotharingen was een bufferstaat tussen Duitsland en Frankrijk, opgericht in 843. Tot dit rijk behoorden ondermeer al onze huidige provincies, behalve West- en Oost-Vlaanderen (1). De Lotharingse vlag was samengesteld uit drie horizontale banden : rood, wit, rood. In de wapens van sommige van onze steden, ondermeer in dat van Leuven en Bergen, herkent men deze kleuren nog. In 959 werd Lotharingen verdeeld in Opper- en Neder-Lotharingen en niet lang nadien viel de hele bufferstaat uiteen in verschillende graafschappen. De rood-wit-rode vlag verdwijnt, doch met de hertogen van Bourgondië zien we de witte kleur weer opduiken met daarin het rode St Andrieskruis, dat de koningen van Frankrijk deed beven. Maria van Bourgondië volgde haar vader, Karel de Stoute, op en zij huwde met Maximiliaan van Habsburg. Onze vlag bleef behouden, omdat de kleuren van het Oostenrijkse Huis dezelfde waren. Jullie weten dat Maria van Bourgondië verongelukte tijdens een valkenjacht te Wijnendale in 1482 en dat we haar praalgraf in de O.L. Vrouwkerk van Brugge kunnen bewonderen.

Keizer Karel erfde Spanje van zijn vader en zo werden tijdens zijn bewind de Spaanse kleuren (rood en geel) bij de onze gevoegd en we kregen rood-wit-geel in horizontale banden. Drie honderd jaar lang bleef dit vaandel met onze gewesten verbonden. Als enige fantasie werd soms een rood Sint Andries kruis op de witte grond geplaatst, om te herinneren aan het oude Bourgondië.

Op het einde van de zestiende eeuw vielen de zeventien provinciën uit elkaar. De Noordelijke verwierven hun onafhankelijkheid en zij kozen als nieuwe vlag : de oranje-blanje-bleu (2).

In 1787 vond men dat er in onze gewesten geen reden meer bestond om de Spaanse kleuren te handhaven, vermits het Oostenrijkse Huis regeerde. Jozef II, gaf ons weer het oude rood-wit-rood. Lang zouden ze hier echter niet meer wapperen, want de revolutie broeide en men zocht naar een kenteken dat alle provincies zouden aanvaarden in de strijd tegen de vreemde overheersing. De kleuren van Brabant : een gele leeuw met rode klauwen op een zwart veld, genoten de voorkeur omdat deze kleuren terug te vinden waren in de standaarden van Vlaanderen, Henegouwen, Mechelen en Namen. Heel het land erkende spoedig de Brabantse kleuren.

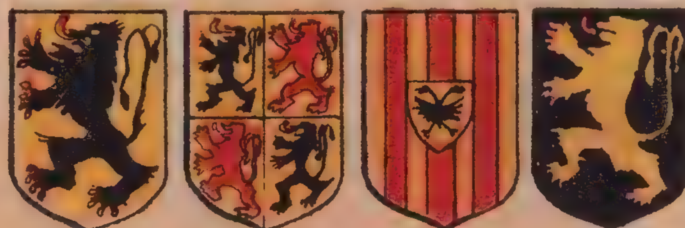
Na de revolutie werd het Oostenrijkse Huis in ere hersteld, dan volgde de Franse overheersing en later de vereniging van Noord- en Zuid-Nederland. In de revolutie waren de Brabantse kleuren het symbool van de opstand en op 26 Augustus 1830 werden ze naar het Brussels Stadhuis gedragen door de rebellen. Een maand later waren de Brabantse kleuren officieel als Belgisch symbool erkend. Op dit ogenblik bestond de Belgische vlag, die gegroeid was uit de Brabantse kleuren, nog uit drie horizontale banden : rood, geel en zwart. In Januari van het jaar 1831, besloot de voorlopige regering dat onze vlag niet uit drie horizontale, doch uit drie vertikale banden zou zijn samengesteld (3). Zo is het tot op onze dagen gebleven.

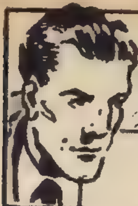
(1) Vlaanderen maakte toen deel uit van het Franse koninkrijk.

(2) Het oranje werd vervangen door het rood in de XVII° eeuw.

(3) Enkele historici beweren dat dit besluit genomen werd naar het model van de Franse vlag, die ook uit vertikale banden samengesteld is.

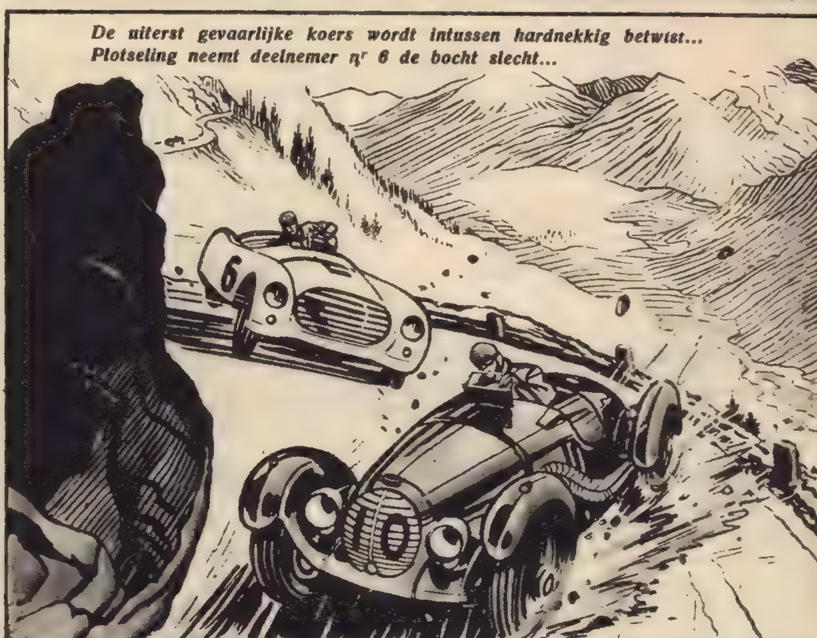

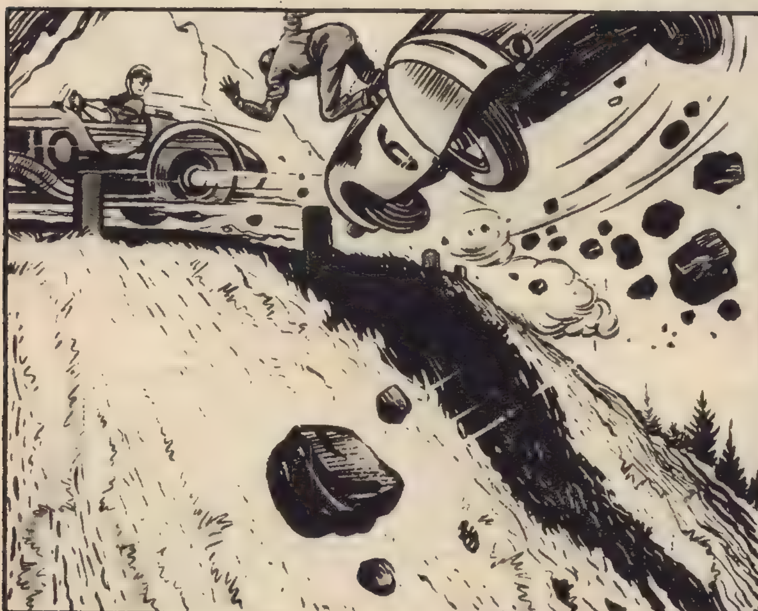
DE RODE RAPIER

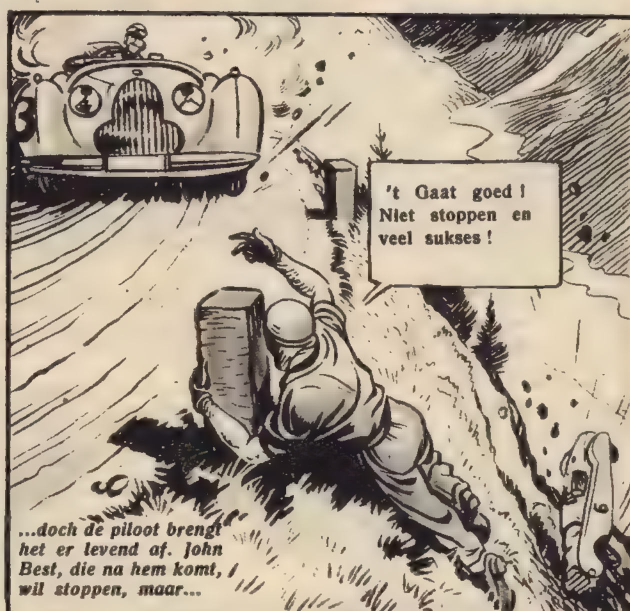

John Best neemt deel aan de race van de Dolomieten. Gangsters willen de Rode Rapier bemachtigen, en het is daarom dat Blake en Tinker een inspectietocht maken. Ze ontmoeten Lucas, de werktuigkundige, die deel uitmaakt van de bende...

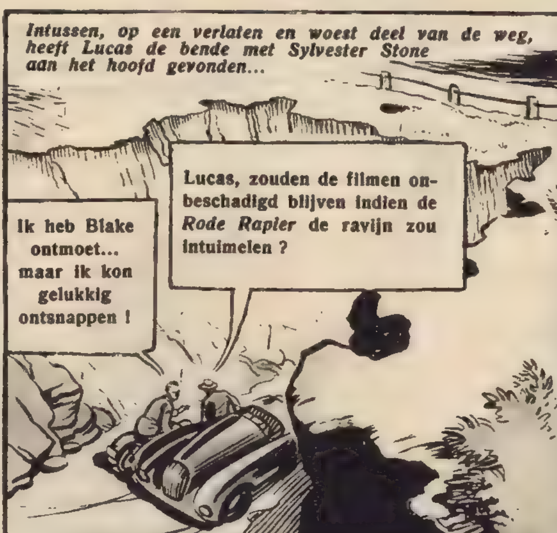

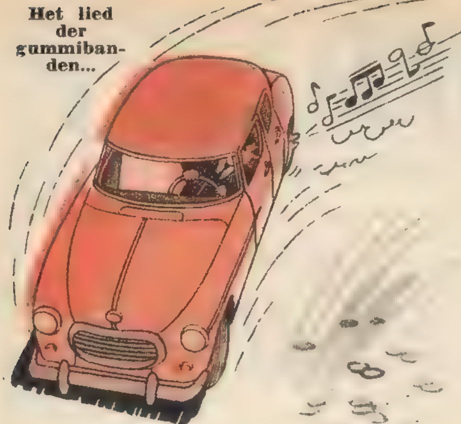

(Wordt voortgezet.)

Het lied der gummibanden...

Zulke chauffeur Zulke wagen!

HET LIED DER GUMMIBANDEN

ALHOEWEL de stevigheid en het weerstandsvermogen van de autobanden merkelijk verhoogd zijn gedurende de laatste vijftien jaar, verslijten ze toch. De sleet van de banden staat echter in verhouding tot de snelheid van de auto. Aan de manier waarop een chauffeur een bocht neemt, kan men merken of hij al dan niet bekommert is om het lot van zijn banden. Er zijn automobilisten die er prat op gaan in volle snelheid op « twee wielen » te rijden. Ze horen hun banden dan wel kriepen en krijsen, maar noemen dat met fierheid « het lied der gummibanden » en geloven bovendien hiermee de voetgangers van hun rijkunst te overtuigen ! Nu, de voetgangers weten gewoonlijk beter en die chauffeurs staan dan paf, wanneer hun banden na 15.000 of 20.000 km. totaal versleten zijn. Voorzichtige en verstandige chauffeurs rijden 35.000 tot 40.000 km., ja zelfs tot 45.000 km. met dezelfde banden !

LET OP DE ONEFFENHEDEN

Op de autosnelweg en zelfs op een doodgewone steenweg ziet men vaak dat een automobilist twee of drie auto's in volle snelheid voorbijsteekt, alhoewel hij reeds gezien heeft dat het rode verkeerslicht een kruispunt aanduidt en hij verplicht is te stoppen. Hij remt dan ook uit alle macht, zodat de remmen kraken en de wagen schokt en staat stil vlak voor de witte lijn.

Het enig resultaat van dit stukje is, dat de chauffeur de dikte van zijn banden met enkele millimeter verminderde, het hele remsysteem verhitte, waardoor dit onnodig verslijt, veel benzine verbruikte zonder dat het enig nut opleverde en zelfs de carrosserie van zijn auto beschadigde.

Inderdaad, de auto wordt met een schok vooruitgestuwd en dan, in volle snelheid, als 't ware de adem afgesneden. Heel de wagen wordt heftig door elkaar geschud, wat de carrosserie niet ten goede komt.

Een werkelijk knap chauffeur let op de weg en op de hindernissen; hij gebruikt zijn remmen zo weinig en zo zacht mogelijk. Hij stopt naast de stoep, maar niet er op of er tegen, want hij weet dat, na dertig of veertig dergelijk kleine schokken zijn wagen langs alle kanten kraakt en kriept.

NORMALE KRUISSNELHEID

Er zijn mensen die denken dat het leven van auto en alle mechaniek trouwens, eeuwig is. Dat is een illusie en zelfs met de grootste zorgen en voorzorgen kan een auto niet « eeuwig » meegaan. Maar, door een verstandig rijden en goed verzorgen kan men zijn wagen vele jaren in een uitstekende gezondheid bewaren.

Vlak voor de nagels...

Beperkt de kruissnelheid tot 70 km. per uur en wanneer de maximum snelheid van je wagen slechts 100 km. per uur bedraagt, overschrijd dan de 70 km. per uur niet. Zo gedraag je je als een intelligent chauffeur.

Hoeveel automobilisten nemen echter deze gulden regel in acht ?

Niet veel en ze betalen dit dan ook duur aan reparatiekosten, olie- en benzineverbruik en ongelukken !

J. MARTIN.

Het kost duur aan reparaties...

WIST JE ?

De kleine auto's genieten de voorkeur. Een Italiaans industrieel heeft thans de Abarth op de markt gebracht die, uitgerust met een Fiatmotor 1100, een snelheid van 190 km. per uur kan ontwikkelen. Dit is zeker het record voor een toeristenwagen die niet meer dan 1100 cm3 cylinderinhoud heeft.

★

De Zweedse fabrieken SAAB bouwden eveneens een kleine wagen met vier plaatsen, een motor van 2 cylinders met 764 cm3 inhoud. De maximum snelheid bedraagt 95 km. per uur. Er wordt véél goeds over dit wagentje gezegd.

★

Uit Zweden komt ook de Svenska-Champion met 2 cylinders en een inhoud van 350 cm3. De lijn van die Svenska is absoluut merkwaardig en bovendien mooi. De maximum snelheid bedraagt 100 km. per uur en de auto ligt stevig op de baan.

★

In Frankrijk construeerde de carrossier Labourdette een zonderling prototype dat « Vutotal » werd gedoopt en uitgerust is met de motor van de 4 PK. Renault. Het is een décapotable met een windscherm zonder stijlen.

★

In Engeland ontmoet men de Morris-Oxford (de middelmatige wagen van dit merk) zo vaak op de wegen als een Citroën 11 PK. in Frankrijk.

★

De Renaultfabrieken werken aan een lokomotief gedreven door een reactieturbo-propulseur. Eens wat anders dan de eeuwige 4 PK.'s !

★

In Duitsland leveren de fabrieken D.K.W. respectievelijk in de Oost- en de Westsector gelegen, een verbeten strijd. Beiden eisen de exclusiviteit van het merk op, bouwen precies dezelfde wagens en bedreigen elkaar wederzijds met een groot proces !

MONSIEUR VINCENT

De jonge Vincent is diep ontroerd door de nood die er in Frankrijk heerst en hij vindt het jammer, dat hij de nood niet beter lenigen kan. Op zekere dag krijgt hij het nieuws dat Madame de la Herse hem tot enige erfgenaam heeft gemaakt...

TEKST EN TEKENINGEN VAN RAYMOND REDING

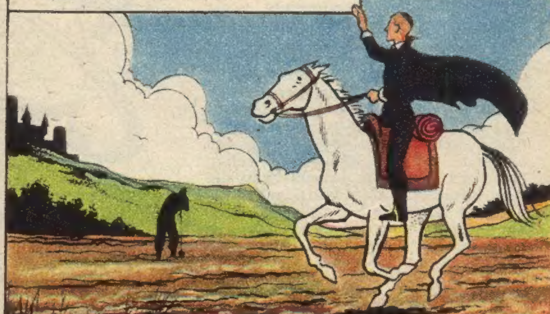

De morgen na deze zeer bewogen dag, steeg Vincent de Paul op een gehuurd paard en hij verzette alles behalve bergen...

Meester Giboux stelde hem in het bezit van een schrijven en alle vereiste bewijzen en Vincent galoppeerde in de richting van Marseille. Zijn hoofd warrelde van mooie plannen en dromen en hij bekommerde zich in het geheel niet om de identiteit van die mysterieuze Madame de la Herse.

Enkele dagen later kwam hij stoffig en vuil, doch stralend van tevredenheid op het kantoor van meester Salignac, te Marseille.

(Wordt voortgezet.)

Er worden atoomvorsingen gedaan in ons land!

WANNEER we er regelmatig aan herinneren dat onze lezers hun land en hun volk moeten leren kennen (want onbekend is onbemind), dan bedoelen we daarmee niet alleen ons verleden, onze steden en onze kunst, maar ook de industriele plaats die België inneemt in de atoomeeuw. Daarom hebben we ons voorgenomen jullie eens mee te nemen naar een van de grootste Belgische fabrieken, die in heel Europa een grote faam geniet en zelfs in Amerika zeer gewaardeerd wordt. De naam van deze industrie is voor de Kuifjesvrienden, die onze televisie-uitzendingen te Brussel, Antwerpen of Luik hebben bijgewoond, geen onbekende meer, want overal stonden deze in het teken van de ACEC (1) die zich in ons land aan de vulgarisering van de televisie gewijd heeft.
De fabrieken die de Kuifjesuitzendingen mogelijk gemaakt hebben, bestaan sinds 1886 en hebben in België alleen vier grote werkhuizen, twee te Marcinelle, een te Ruisbroek bij Brussel, en een te Herstal bij Luik. Voor het ogenblik zijn daar niet minder dan 11.600 ingenieurs, werklieden en bedienden werkzaam! Te Herstal wordt electrisch materiaal vervaardigd, te Ruisbroek fabriceert men vooral electrische motoren tot 40 PK. maar, de interessantste fabriek is toch wel die van Marcinelle, waar o.m. electronische en teletechnische toestellen, radio's en televisie- en Sonfil-opname-apparaten worden gemaakt. Het is dan ook naar deze fabriek dat we onze schreden gericht hebben. We werden er zeer vriendelijk ontvangen door ingenieur Symon, de leider van de afdeling voor wetenschappelijk onderzoek, die natuurlijk de geheimzinnigste is van heel het bedrijf. Ingenieur Symon en zijn medewerkers schenen niet alleen wonderwel op de hoogte te zijn van de jongste wetenschappelijke ontdekkingen op het gebied van de electronische techniek, maar evenzeer vertrouwd met de avonturen van Kuifje en zijn vrienden, professor Zonnebloem incluis!

IN HET RIJK DER WONDEREN

INGENIEUR SYMON gaf aan Ir. Cavrois opdracht om me de fabriek en haar laboratoria te tonen. Toen ik daar wandelde tussen die machtige en geheimzinnige machines, klopte mijn hart sneller. Stel je eens voor: zo maar vrij mogen rondneuzen in het heilige der heiligen van de moderne wetenschap!

Mijn gids toonde me de electronische toestellen waarmee men in enkele minuten een paar ski's kan maken (iets wat vroeger een kwestie van weken was). De fluorescentiebuizen worden thans op grote schaal vervaardigd voor de verlichting van scholen, fabrieken en straten. Een van hun speciale eigenschappen is de aanwending in de musea van de schilderkunst waar ze bijzonder geapprecieerd worden, omdat ze 'n minder schadelijke invloed hebben op de tentoongestelde schilderijen dan het daglicht.

— Onlangs hebben we hier nog een telex gebouwd voor het Franse persagentschap France-Presse. Deze telex is de sterkste die er bestaat! Zij kan berichten overtypen tot op een afstand van 2.000 km.! Je kent toch de telex? Het is een telegrafische schrijfmachine waarop een bediende van het nieuwsagentschap berichten typt. Het toestel zend die dan naar alle dagbladredacties in heel het land, die bij dit agentschap aangesloten zijn en daar typt een machine de doorgeseinde berichten automatisch op een doorlopende band papier. Een dactylo zou het niet beter kunnen!

Een ander interessant product van de ACEC-werkhuizen is de Sonfil ofte staalklankdraadopname van lange duur, die o.m. gebruikt wordt bij de opname van de gesprekken tussen de contrôle-torens van de vliegvelden en de piloten. Het neemt b.v. de instructies op, die aan de piloten gegeven worden bij het landen en het opstijgen en aldus kunnen de doorgegeven bevelen nooit betwist worden. Deze toestellen zijn ook in de handel en binnen het bereik van een burgersbeurs.

HET TOVERVALIESJE

Op gebied van de klankopname is men reeds ver gevorderd. De ACEC fabriceert nu kleine valiesjes die kunnen meegenomen worden per vliegtuig. Een agent van een grote firma vertrekt b.v. naar de U.S.A. Daar bezoekt hij kliënten en fabrieken en dicteert 's avonds zijn verslag, indrukken en bestellingen aan zijn « valiesje ». Dit neemt zijn tekst getrouw op, op een blaadje papier, dat de agent daarna netjes in vier plooit, onder omslag steekt en met de vliegpost

naar zijn firma zend. Op de firma wordt de tekst hardop gelezen door een speciaal toestel en overgetypt door een dactylo, die weinige uren na de verzending door de agent het verslag aan de directeur voorlegt!

DE TELEVISIE IN DE WERELD EN IN ONS LAND.

Over de televisie (2) wist Ir. Cavrois me ook menige interessante gegevens te vertellen. Ik vroeg hem welk verschil er was tussen de 819 en 628 lijnen ofte definities.

— Men kan dat niet beter vergelijken, verklaarde hij, dan met een dagblad-raster-cliché en een luxecliché, dat op couchépapier gedrukt wordt. Het tweede heeft natuurlijk een fijner raster en hoe fijner raster, des te duidelijker beeld. Hoe meer lijnen in de televisie, des te scherper het beeld op het scherm. Let wel op, dat het aantal lijnen voortdurend gestegen is. De pioniers van de televisie waren met een dertigtal lijnen begonnen. Bij het uitbreken van de oorlog hadden de Duitsers 451 lijnen bereikt, de Fransen 450 en de Italianen 455. Sinds 1941, geven de Amerikanen uitzendingen op 525 lijnen en ze zijn er

bij gebleven, alhoewel ze hun systeem intussen verbeterd hebben en zelfs met hun kleurentelevisie zijn klaargekomen. De Italianen hebben een televisiezender van 328 lijnen. De Fransen hebben in einde 1948 de 819 lijnen in gebruik genomen. Zij bouwden een televisiezender te Parijs, en een te Rijsel, wiens uitzendingen bij goed weder tot in Gent kunnen opgevangen worden. Zij hebben ook 'n 819-lijnenzender, gebouwd voor het Vatikaan. Men moet echter weten dat de zendstraal van die stations de 50 km. nauwelijks overschrijdt! Dat heeft meteen voor gevolg dat we in België het niet met één nationale zender zullen kunnen stellen, maar we er minstens één per provincie nodig hebben! Het zal nog een paar jaar duren eer men regelmatige televisie-programma's zal uitzenden en zich in de winkel een ACEC-televisie-ontvangstoestel zal kunnen kopen, zoals men zich nu reeds ACEC-radio's en Sonfil's kan aanschaffen.

HOE STAAT HET MET DE OPZOEKINGEN?

Ir. Symon van de opzoekingsafdeling wist me te vertellen, dat zijn laboratoria thans werken aan een toestel voor het overseinen van instructies (telecommande). Iedere letter wordt weergegeven door twee muzieknoten en door een ontvangstoestel mechanisch opgenomen en in woorden omgezet. Het gebied van de ultraklanken (ultrasons) is het uitverkoren jachtterrein van de ACEC-laboratoria.

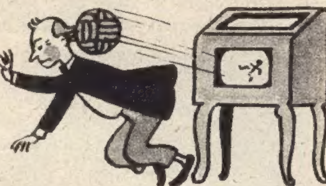
— Maar wat zijn de praktische toekomstmogelijkheden van die opzoekingen? vroeg ik aan de sympathieke ingenieur.

— Op geneeskundig gebied, het ontdekken van nauwelijks waarneembare ziekteverschijnselen en het bereiden van serums, en op industrieel gebied, het vervaardigen van parfums en het verouderen van wijn en alcohol (3).

Ik begrijp best dat het verband tussen al deze dingen u niet zeer duidelijk is, zei Ir. Symon, maar men kan deze grensgebieden van de wetenschap niet met een hocus pocus verduidelijken.

DE ATOOMVORSINGEN TE MARCINELLE.

Alvorens van mijn geleerde vrienden afscheid et nemen, kwam ik nog te weten dat de nucleaire ofte atoom-

afdeling van de ACEC onlangs nog speciale toestellen gebouwd heeft voor atoomonderzoeken, die aan de Leuvense universiteit ondernomen worden.

Ik kan u verzekeren, vrienden, dat men specialist moet zijn om iets te vatten van de wonderschone bedrijvigheid van de electronische en de onderzoekafdeling van deze grote Belgische fabrieken. Men komt onvermijdelijk onder de indruk van het pionierswerk dat daar verricht wordt in dienst van de wetenschap en de welvaart van ons land.

(1) Ateliers de Constructions Electriques de Charleroi.

(2) Zie « Kuifje », nr 52 van 27-12-50.

(3) Een wijntje dat tien tot twaalf jaar in de kelder zou moeten liggen om zijn goede smaak te verwerven, zal, dank zij de « ultrasons », die fijne smaak in een paar minuten verkrijgen!

Johan DE BRABANDER.

Victoria presenteert

CHOKO

Het Nikkertje

Een reusachtige neushoorn stuift op hen af...

Zonder een ogenblik te aarzelen duwt Choko de grenadier van Victoria op zij !

Het woedende beest wordt meegesleept door zijn eigen snelheid en nagelt zich letterlijk aan de boom vast...

Onze twee vrienden begeven zich op weg. Korte tijd nadien...

(Wordt voortgezet.)

UIT DE VIER WINDSTREKEN

HOEVEEL 4 P.K. RENAULTS ZIJN ER NU AL ?

Onlangs heeft de twee honderd duizendste 4 PK. Renault de fabriek verlaten. Deze wagen werd bij loting toegekend aan een lid van het personeel.

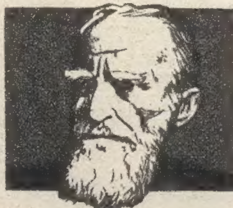
DE MENSELIJKE GEMAKZUCHT IS HEEL OUD...

De lift is geen uitvinding van onze moderne tijd. De Oude Egyptenaren hadden zeer waarschijnlijk liften om bij de bouw van de pyramiden werkvolk en materiaal op te halen. Het spreekt vanzelf dat deze liften niet electrisch omhoog en omlaag gleden, doch dat de slaven de onmisbare krachtbron leverden. In de IIIe eeuw vóór Kristus kwam Archimedes op de idee een lift te construeren, die met de hand moest opgehaald worden. De Romeinse keizer Nero had een voorliefde voor liften en liet zich steeds naar de bovenverdiepingen van zijn paleis hijsen. In de arena van Rome liet hij zulk een toestel aanbrengen om de wilde dieren van uit hun kooien onder de grond naar het strijdtoneel te brengen.

In de XVIIIe eeuw bouwde de Parijzenaar Velayer een « vliegende stoel » voor Lodewijk XIV. Deze lift was voorzien van geleide-rails, zoals ook de moderne liften kennen, om schommelen en slingeren te voorkomen. Een eeuw later werden er goederenliften in gebruik genomen, die door stoom werden gedreven.

In 1852 deed Elisha Graves Otis een uitvinding waardoor de veiligheid van de lading werd verzekerd. De lift, die nog uit een eenvoudig platform bestond dat in een schacht op en neer bewoog, werd door Otis opgehangen aan een wagenveer. Het gewicht van de lading hield die veer zodanig gespannen, dat zij de geleiderails van de lift niet raakte. Brak het touw, waaraan de lift was bevestigd, dan strekte de veer zich zodat haar uiteinden in aanraking kwamen met die rails en bleven haken in de inkepingen, die daarin waren aangebracht. Sedertdien maakte de personenlift snelle opgang. De stoomlift maakte plaats voor de hydraulische en de hydraulische op haar beurt voor de electrische.

HET KLEIN VERSCHIL

Samuel Goldwyn probeerde de filmrechten voor enige van Shaw's stukken voor een zacht prijsje te bemachtigen. Shaw had echter verstand van zaken doen en liet zich niet bij de neus leiden. Hij vroeg een flinke som en hield voet bij stek. Als laatste argument gaf Samuel Goldwyn het volgende ter overweging :

— Millioenen mensen zullen uw stukken zien. Begrijp toch dat uw werk hierdoor een enorme bekendheid zal krijgen...

— Al goed en wel, antwoordde Shaw, maar de moeilijkheid ligt 'm hier in, dat u alleen aan de kunst denkt, en ik slechts aan het geld !

HOE OUD IS HET BOEK ?

Veel ouder dan de boekdrukkunst zijn de boeken. In de verre, verre Oudheid schreef men op de rotsen en op stenen en we zullen een steen of rots niet aanzien als een boek. De Egyptenaren schreven op papyrusbladeren en deze werden opgerold of ineengelegd; dat waren de eerste boeken. De Grieken schreven op de huiden van schapen en geiten. Op perkament — de naam is afkomstig van de stad Pergamon, in Klein Azië — werd het Evangelie geschreven. Perkament is de huid van geiten of schapen speciaal toebereid. Kalfshuid wordt velin genoemd; het is fijner, witter en gladder en zonder poriën.

De Chinezen maakten (ook thans nog) papier van zijdevezels en wij maken het, sedert de dierenhuiden te duur zijn, van lompen. Er wordt ook papier gemaakt van houtvezels (dennen of populierenhout) en plantenvezels, nl. van alfa. De alfa is een plant uit Algerië, men maakt er ook tapijten en schoenen van. Het alfa-papier is veel mooier en beter dan het hout-papier.

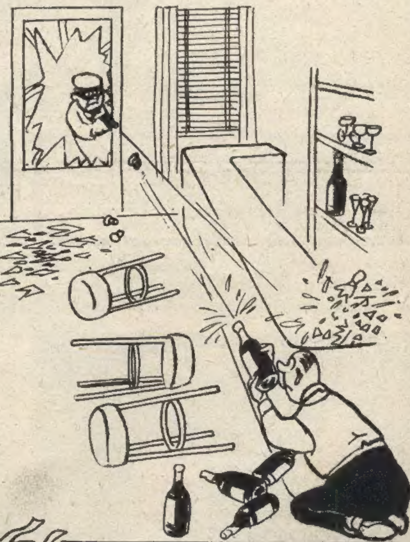
DRAAG JE RADIO IN JE HOED !

Er zijn Amerikanen die er altijd behoefte aan voelen wat radio-muziek te beluisteren. Voor deze zonderlingen heeft men thans de radio-hoed vervaardigd. De zichtbare delen zijn twee lampen, een koptelefoon, een afstemknop, een ronde antenne en een zakbatterij. De gemiddelde reikwijdte is ongeveer 32 km. De radio-hoed is in de Amerikaanse grootwarenhuizen te koop tegen een goede twintig gulden.

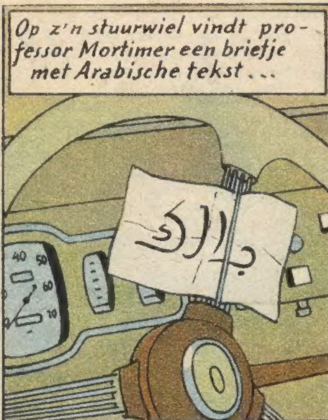
HOEVEEL MENSEN OP AARDE ?

Volgens het demografisch jaarboek van de Verenigde Naties, bedroeg de bevolking van de wereld in 1949, twee milliard vier honderd millioen bewoners. Deze schatting wijst er op dat deze bevolking sedert 1920 aangroeide met 544 millioen inwoners !

- Ben je reeds lid van de Kuifje's Club ?
- Draag je al het Kuifje's kenteken ?
- Wappert er een Kuifje's wimpel aan je fiets ?
- Draag je reeds een Kuifje's pet ?
- Hoeveel Kuifje's bons heb je reeds verzameld ?

(Wordt voortgezet.)